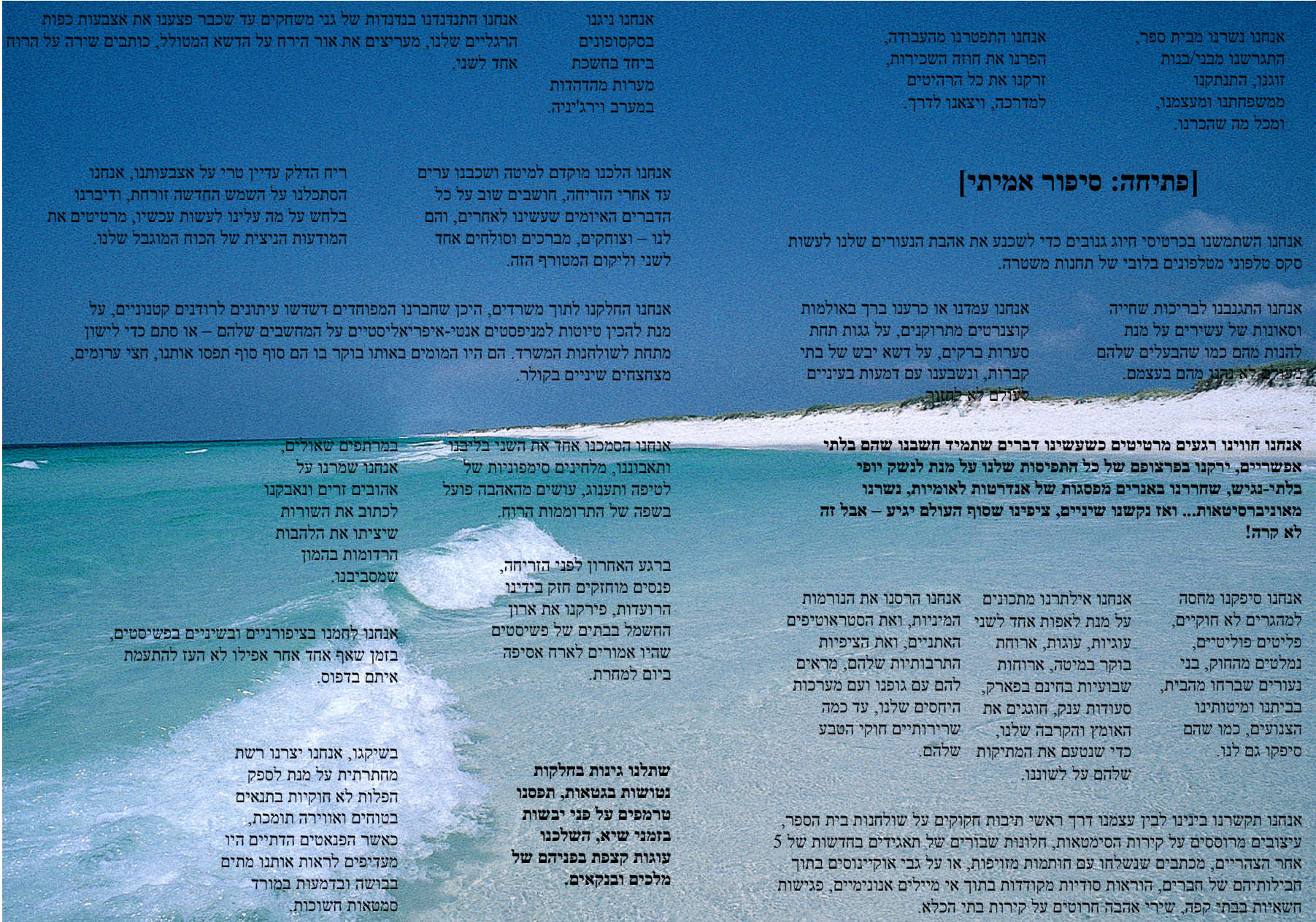

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

אנחנו נשרנו מבית ספר,
התגרשנו מבני/בנות
זוגנו, התנתקנו
ממשפחתנו ומעצמנו,
ומכל מה שהכרנו.

אנחנו התפטרנו מהעבודה,
הפרנו את חוזה השכירות,
זרקנו את כל הרהיטים
למדרכה, ויצאנו לדרך.

אנחנו ניגנו
בסקסופונים
ביחד בחשכת
מערות מהדהדות
במערב וירג'יניה.

אנחנו התנדנדנו בנדנדות של גני משחקים עד שכבר פצענו את אצבעות כפות
הרגליים שלנו, מעריצים את אור הירח על הדשא המטולל, כותבים שירה על הרוח
אחד לשני.

[פתיחה: סיפור אמיתי]

אנחנו השתמשנו בכרטיסי חיוג גנובים כדי לשכנע את אהבת הנעורים שלנו לעשות
סקס טלפוני מטלפונים בלובי של תחנות משטרה.

אנחנו התגנבנו לברירות שחיה
וסאונות של עשירים על מנת
להנות מהם כמו שהבעלים שלהם
הפנים לא נהנו מהם בעצמם.

אנחנו עמדנו או כרענו ברך באולמות
קוצנרטים מתרוקנים, על גגות תחת
סערות ברקים, על דשא יבש של בתי
קברות, ונשבענו עם דמעות בעיניים
לעולם לא לחזור.

**אנחנו חווינו רגעים מרשימים כשעשינו דברים שתמיד חשבנו שהם בלתי
אפשריים, ירקנו בפרצופם של כל התפיסות שלנו על מנת לנשק יופי
בלתי-נגיש, שחררנו באגרים מפסגות של אנדרטות לאומיות, נשרנו
מאוניברסיטאות... ואז נקשנו שיניים, ציפינו שסוף העולם יגיע – אבל זה
לא קרה!**

אנחנו סיפקנו מחסה
למהגרים לא חוקיים,
פליטים פוליטיים,
נמלטים מהחוק, בני
נעורים שברחו מהבית,
בביתנו ומיטותינו
הצנועים, כמו שהם
סיפקו גם לנו.

אנחנו אילתרנו מתכונים
על מנת לאפות אחד לשני
עוגיות, עוגות, ארוחת
בוקר במיטה, ארוחות
שבועיות בחינם בפארק,
סעודות ענק, חוגגים את
האומץ והקרבה שלנו,
כדי שנטעם את המתקנות
שלהם על לשוננו.

אנחנו תקשרנו בינינו לבין עצמנו דרך ראשי תיבות חקוקים על שולחנות בית הספר,
עיצובים מרוססים על קירות הסימטאות, חלונות שבורים של תאגידים בחדשות של 5
אחר הצהריים, מכתבים שנשלחו עם חותמות מזויפות, או על גבי אוקיינוסים בתוך
חבילותיהם של חברים, הוראות סודיות מקודדות בתוך אי מיילים אנונימיים, פגישות
חשאיות בבתי קפה, שירי אהבה חרוטים על קירות בתי הכלא.

אנחנו הלכנו מוקדם למיטה ושכבנו ערים
עד אחרי הזריחה, חושבים שוב על כל
הדברים האיומים שעשינו לאחרים, והם
לנו – וצוחקים, מברכים וסולחים אחד
לשני וליקום המטורף הזה.

ריח הדלק עדיין טרי על אצבעותנו, אנחנו
הסתכלנו על השמש החדשה זורחת, ודיברנו
בלחש על מה עלינו לעשות עכשיו, מרשימים את
המודעות הניצית של הכוח המוגבל שלנו.

אנחנו החלקנו לתוך משרדים, היכן שחברנו המפוחדים דשדשו עיתונים לרודנים קטנוניים, על
מנת להכין טיוטות למניפסטים אנטי-איפריאליסטיים על המחשבים שלהם – או סתם כדי לישון
מתחת לשולחנות המשרד. הם היו המומים באותו בוקר בו הם סוף סוף תפסו אותנו, חצי ערומים,
מצחצחים שיניים בקולר.

אנחנו הסמכנו אחד את השני בליכנו
ותאבוננו, מלחינים סימפוניות של
לטיפה ותענוג, עושים מהאהבה פועל
בשפה של התרוממות הרוח.

ברגע האחרון לפני הזריחה,
פנסים מוחזקים חזק בידינו
הרועדות, פירקנו את ארון
החשמל בבתיים של פשיסטים
שהיו אמורים לארח אסיפה
ביום למחרת.

**שתלנו גינות בחלקות
נטושות בנטאות, תפסנו
טרמפים על פני יבשות
בזמני שיא, השלכנו
עוגות קצפת בפניהם של
מלכים ובנקאים.**

במרתפים שאולים,
אנחנו שמרנו על
אהובים זרים ונאבקנו
לכתוב את השורות
שיציתו את הלהבות
הרדומות בהמון
שמסביבנו.

אנחנו לחמנו בציפורניים ובשיניים בפשיסטים,
בזמן שאף אחד אחר אפילו לא העז להתעמת
איתם בדפוס.

בשיקגו, אנחנו יצרנו רשת
מחתרתית על מנת לספק
הפליות לא חוקיות בתנאים
בטוחים ואווירה תומכת,
כאשר הפנאטים הדתיים היו
מעדיפים לראות אותנו מתים
בבושה ובדמעות במורד
סמטאות חשוכות.

אנחנו כתבנו מוזיקה משל עצמנו והופענו אחד לשני, כך שכאשר זממנו לעצמנו, יכלנו לחגוג את היצירות של ידינו, במקום לחזור על הזמזום המשעמם מהרדיו.	בפריז, חמושים באבנים עגלגלות שמשמשות לריצוף רחובות ובשמיות, אנחנו החזקנו את נביחתם של אנשי צבא המשטרה למשך לילות ארוכים, עד שכמעט יכולנו לטעום את העולם החדש מגיע דרך הגז המדמיע.	אנחנו נלחמנו במהפכה המקסיקנית, ומלחמת האזרחים בספרד, ובמהפכה הצרפתית, ואפילו במהפכה הרוסית – אבל לא עם הקומוניסטים או עם הצאר.	כאשר הכוונות הטובות של ליברלים ורפורמים נשברו בנכבי הבירוקרטיה, אנחנו אספנו אוכל מפחי זבל, על מנת להאכיל את הרעבים, פרצנו לבניינים מגונים ונטושים, והפכנו אותם לארמונות למלכים אביונים ומלכות שודדות, החזקנו את החולים והגוססים בידינו האוהבות.	אנחנו שיקרנו במצפון נקי לבלשי המשטרה ברינו, משטרה צבאית בסנטוס, סבים וסבתות כועסים באוסלו וחברי מושבעים בפורטלנד.	אנחנו סיפרנו אמיתות אחד לשני שאף אחד לא העז לספר לפנינו.
אנחנו נלחמנו כל הדרך, דרך השורות שלהם, עד לבית האופרה, השתלטנו עליו, וערכנו שם דיונים 24 שעות ביממה על איך העולם הזה יכול להראות.	במונטווידאו, אנחנו השתלטנו על בניין העיריה הנטוש, בנינו בקתות מדיקטים וסדינים, סיפקנו לעצמנו חשמל פיראטי מחוטי חשמל קרובים, והתיעצנו עם שכנינו על הדרכים שבהם נוכל לתרום לקהילתנו החדשה.	בסיביר, אנחנו זממנו בריחות בלתי אפשריות – וביצענו אותם והפלגנו מסביב לגלובוס עם מסמכים מזויפים וכסף שאול על מנת לחזור לזרועות חברינו.	אחד מאיתנו אפילו התנשק בחייו של נשיא ארצות הברית.	אנחנו עמדנו, אחד אחרי השני, עשור אחר עשור, מאה אחר מאה, מאחורי דוכני העדים, וצעקנו כך שהאזרח הכי חרש, אנוכי ומרוצה מעצמו, בצד הכי רחוק של אולם בית המשפט יוכל לשמוע: "...ואם הייתי יכול לעשות את הכל מההתחלה, הייתי עושה זאת!"	כשהשמש זרחה אחרי מסיבות חורף, בבתים לא מחוממים ונטושים עליהם השתלטנו, אנחנו אספנו ערמות של זכוכית שבורה, ושטפנו כלים במים קפואים, כאשר המבקרים שלנו, בודדים בפנטאוסים עם משרתות, דרשו לדעת מי יזרוק את הזבל בכביכול-אוטופיה שלנו.
אנחנו נלחמנו כל הדרך, דרך השורות שלהם, עד לבית האופרה, השתלטנו עליו, וערכנו שם דיונים 24 שעות ביממה על איך העולם הזה יכול להראות.	בניו יורק, אנחנו החזקנו ידיים, ועשינו עיסוי כתפיים אחד לשני, כאשר אויבינו התקרבו על מנת לעצור אותנו.	בסאן דייגו, כשכלאו אותנו על כך שאמרנו את דעתנו, אנחנו הזמנו את חברינו ומילאנו את בתי הכלא שלהם עד שהם נאלצו לשנות מדיניות.	התאהבנו בהריסות, זעקנו שירים בשאגות, רקדנו באושר בתוך השלשלאות הכי כבדות שהם יכלו לחשל; הברחנו את סיפורינו דרך כפפות שריון של שתיקה, רעב, תבוסה, על מנת להחיות אותם שוב ושוב כפצצות ולבבות חיים; בנינו ארמונות בשמיים מההריסות של הגהנום עלי אדמות.	אנחנו שיקרנו במצפון נקי לבלשי המשטרה ברינו, משטרה צבאית בסנטוס, סבים וסבתות כועסים באוסלו וחברי מושבעים בפורטלנד.	אנחנו סיפרנו אמיתות אחד לשני שאף אחד לא העז לספר לפנינו.
אנחנו נלחמנו כל הדרך, דרך השורות שלהם, עד לבית האופרה, השתלטנו עליו, וערכנו שם דיונים 24 שעות ביממה על איך העולם הזה יכול להראות.	באורגון, אנחנו טיפסנו על עצים, וחיינו בהם במשך חודשים על מנת להגן על היערות בהם טיילנו והקמנו מחנות כשהיינו ילדים.	ללא שינה, ומוכים ממזג האוויר, אנחנו חצינו את אוקראינה על גב הסוס, על מנת למסור מידע על הקונפליקטים שנתנו לנו הזדמנות נוספת להלחם על חירותינו.	אנחנו שיקרנו במצפון נקי לבלשי המשטרה ברינו, משטרה צבאית בסנטוס, סבים וסבתות כועסים באוסלו וחברי מושבעים בפורטלנד.	אנחנו שיקרנו במצפון נקי לבלשי המשטרה ברינו, משטרה צבאית בסנטוס, סבים וסבתות כועסים באוסלו וחברי מושבעים בפורטלנד.	אנחנו סיפרנו אמיתות אחד לשני שאף אחד לא העז לספר לפנינו.

אני מדבר, כמובן, על אנרכיסטים – וכשאנשים שואלים אותי על הדעות הפוליטיות שלי, אני אומר להם: הסיבה הטובה ביותר להיות מהפכן היא פשוט בגלל שזוהי דרך חיים הרבה יותר טובה.

החוקים שלהם מבטיחים לנו את הזכות לשמור על שתיקה, הזכות למשפט ציבורי עם חבר מושבעים מקרב חברינו (למרות שחבריי מעולם לא היו שמים אותי למשפט – האם חבריכם היו עושים זאת לכם?) – מה לגבי הזכות לחיות את החיים כאילו לא נקבל הזדמנות שנייה, שיהיו לנו סיבות להשאר ערים כל הלילה בשיחות דחופות, להסתכל אחורה על כל יום ללא חרטה או מרידות? זכויות כאלו רק אנחנו יכולים לדרוש לעצמנו – והאין אלו צריכות להיות הדאגות העיקריות שלנו, ולא הפרטים הקטנים של הפרוטוקול וההשרדות? בשביל אלו מאיתנו אשר נולדו לתוך שבי שהוזהב ע"י דמם וזעתם של שבויים פחות ברי מזל מאיתנו, האתגר של לחיות חיים ששווה לחיותם ולספר סיפורים ששווה לספר, הוא פרוייקט שנמשך לאורך כל החיים, וזהו פרוייקט שקשה להתמודד איתו; אבל כל מה שהוא דורש, בכל רגע, אל מנת לענות על האתגר הזה, זה לערער על השבי הזה. **כשאנחנו נלחמים, אנחנו נלחמים על חיינו.**

חברי היקרים!
יאללה ללחום! אתם כבר אנרכיסטים!

זה נכון. אם הרעיון שלכם לגבי יחסי אנוש בריאים זה ארוחת ערב אצל חברים, כאשר כולם נהנים מחברת האחר, האחריות מחולקת באופן התנדבותי ובלתי רשמי, ואף אחד לא מחלק פקודות או מוכר דבר מה, אזי אתה אנרכיסט, פשוטו כמשמעו.

השאלה היחידה שנשארת פתוחה, היא איך אתה יכול להתארגן כך שאינטראקציות, קשרים ויחסים נוספים שלך יידמו למודל הזה.

כל פעם שאתה פועל מבלי לחכות להוראות או לקבלת רשות רשמית, אתה אנרכיסט. בכל פעם שאתה עובר על תקנה מגוחכת, כשאף אחד לא מסתכל, אתה אנרכיסט. אם אתה לא בוטח בממשלה, במערכת בתי הספר, בהוליווד, או בהנהלה שידעו יותר טוב ממך כשזה נוגע לדברים שמשפיעים על חייך, זה אנרכיזם. ואתה במיוחד אנרכיסט, כשאתה חושב על רעיונות, יוזמות ופתרונות משלך.

כפי שאתה רואה, זה אנרכיזם שמניע דברים והופך את החיים למעניינים. אם היינו מחכים לרשויות, מומחים וטכנאים על מנת שיטפלו בהכל, לא רק שהיינו בצרות רציניות, אלא גם היינו ממש משועממים – ומשועממים – למוות. היום אנחנו חיים בעולם הזה (המאוד משעמם!) של צרות, בדיוק עד לנקודה שבה ויתרנו על אחריות ושליטה.

אנרכיזם מצוי באופן טבעי בכל בן אדם בריא. זה לא בהכרח לזרוק פצצות או ללבוש מסכות שחורות, למרות שיכול להיות שראיתם את זה בטלוויזיה (אתם מאמינים לכל מה שאתם רואים בטלוויזיה? זה לא אנרכיסטי!). שורש האנרכיזם זה האינסטינקט הבסיסי של לעשות זאת בעצמך: כל השאר כבר מגיע לבד.

מבוא:

גנאולוגיה (חקר שושלות ויחסין) של כוח

בראשית, הרמוניה: שבטים של בני אדם חיים כאחד, מתאספים ואוכלים ומשחקים וישנים ושושים אהבה ומספרים סיפורים בידה. ולפעמים, סכסוך: יכוח פורץ, מילים קשות מוחלפות, מכה נוחתת.

כשזה קורה, השבטים מתאספים ומגיעים להחלטה. שבטים שאינם מסוגלים לעשות זאת, מתפרקים, והחברים גוועים ברעב או קופאים או נאכלים ע"י חיות בר, או מצטרפים לשבט אחר שיכול לפתור קונפליקטים. קונפליקטים בין שבטים נפתרים בדרך דומה. במשך אלפי שנים, צורת החיים הזו עובדת ונמשכת.

אבל יום אחד, ישנו קונפליקט שאינו יכול להפתר. דיונים, ויתורים, אפילו קרבות אינם מספיקים. היריבים עדיין מחפשים נקמה. אולי זאת חריגה רוחנית, או איזשהו חידוש תרבותי או טכנולוגי שמאפשר להם להתחרות הרבה מעבר לגבולות ההגיון, אבל הם לא מוצאים את דרכם חזרה אל השלום, כשם שאחרים לפניהם מצאו. הם הופכים למכונות מלחמה. היחס שלהם אל הסביבה משתנה: כעת, האדמה צריכה להיות ממושמת, על מנת לספק להם כמויות של אוכל שיספיקו להאכיל אותם במשך המאבק. היחסים בינם לבין עצמם משתנים: הם מסתכלים על כל השאר כחברים ללחימה או כאויבים, מעמידים את הכוחניות מעל כל שאר התכונות.

השבטים השכנים לא בורחים ללא פגע. במהרה הם מסתבכים בסכסוך הזה, וחייבים להתמודד מול אויב שכמוהו מעולם לא פגשו. רבות מהקהילות הללו נהרסות לחלוטין; אחרות, אלו שהיו מוכנות לשרוד בכל מחיר, מגלות שגם הן חייבות להיהפך למכונות מלחמה. גם הם מחבלים באדמה ובבעלי החיים שלה, משעבדים את יריביהם המובסים, אפילו את האנשים שלהם עצמם, הכל על מנת לשרוד אל מול האימה הזאת. הם הופכים בעצמם לאימה הזאת, הם מתעלים עליה, וזאת גם המפלה שלהם.

מתפשטים כמו רשת, משפט לשבט, שינויים מוזרים סרחים את פני האדמה. שבטים קטנים מתמזגים והופכים לשבטים גדולים, ולבסוף לאומות; מנהיגי צבא זמניים, הופכים למלכים בעלי זכות ירושה. החוק של אנשים שפגם היו יוהרי שלום, מתכסה אחת פניו של שפיכות דמים. השבטים הללו לא מזהנים רק במדומים צבאיים. טריטוריות נחשפות ומסוקנות, וחופיות למקור לסכסוכים חדשים. כלכלת שוק מומצאת: עולים שכבר אינם נוסחים אחד בשני מתבקשים על סמך היכן שהתגבט פעם הספקיה – ונלחמים על מנת להשיג עסקה משתלמת, להשיג רווח אפילו בזמני שלום. הפטריארכיה מופיעה: המלחמה הלא מופהרת בין המינים, הפקדי המינים של להם יומשרתה, מאוסדים ומתחילים פ"י כל דור לדורות הבאים. דת מאורגנת מומצאת: עכשיו אנשים לא רק מתחבים על אדמה, אוכל, רכוש, נקמה אלא גם על המוחות והלבבות אחד של השני.

כל השינויים הללו הם קטסטרופליים לבני האדם. הם מנסים לאזן את ההשפעות עם חידושים נוספים, שהם קטסטרופליים עוד יותר. ממשלות, מכונות על מנת להגן על העמים, פוחשות מהם

מיסים ומשגשגות מהזיעה והעבודה המאומצת שלהם; המשרה ממלאת את הרוחות על מנת למנוע פשע, ומבצעת את הפשעים הגרועים ביותר ע"י כך שהיא פטורה מעונש. מגנים על עצמם מהמפלצתיות של הציביליזציה, העמים הללו יוצרים מפלצות איומות עוד יותר.

אומות קטנות, אשר מתמודדות מול התקפות של אומות גדולות יותר, מחמשות את עצמן עד כמה שאפשר – וממשיכות להלחם ולכבוש בתגובות מוגזמות לאיום המקורי, עד שהן נהיות אימפריות גדולות. כך האימפריה הרומית, מוצאת את מקורותיה בהתנגדות של איכרים חקלאיים לפלישה אטרויאנית; או שאר אירופה הופכת למקום מטורף של אימפריות מתחרות, כתוצאה של מאות שנים של לחימת המלחמה ההיא. היסטוריונים בתקופה מאוחרת יותר יסתכלו על המלחמות העקובות מדם הללו שהתנהלו בקצה כל ציביליזציה כהוכחה לכך ש"לב החשכה" מעבר לחזית זאת הוא ברבריות מדממת; אבל אולי אלה הם הברברים שוחרי השלום שמגנים על עצמם מפני צמאי הדם. אולי "לב החשכה" האמיתי שוכן במרכז האימפריות הללו, בעין הסערה, היכן שהאלימות צרובה כל כך עמוק בחיי האדם עד שכבר אי אפשר לראותה בעין בלתי מזוינת: עבדים מסתובבים ברחובות כאילו מרצונם החופשי, חסרי כוח אפילו למרוד; גלידטורים שוחטים אחד את השני בקרקסים, וקוראים לזה בידור.

הקמפיין הצבאי הבא הוא רק סימפטום של אכזריות חברתית, הוא כבר לא נובע מסיבה מסויימת. עכשיו האלימות הבלתי נראית של הכלכלה מסמיכה את האלימות הנראית של צבאות: חיילים מפלסים את דרכם אל עבר הג'ונגלים הפראיים האחרונים של הברבריות על מנת שסוחרים יוכלו לאחוז במשאבים נוספים, והברברים חסרי הכל החדשים יוכלו להרכיב בסיס צרכני חדש. יבשות שלמות נבזזות, והילידים שלהן משועבדים – ואז חוסר-הכל שלהם מוצג כהוכחה לנחיתות הגזעית שלהם, על ידי היורשים של עולמם הגנוב! מיסיונרים הם בחזית ההתקפה, כופים את השליטה של אל קנאי אחד ויחיד, כשם שההיילים כופים את שליטת הברוטליות. טרור למען טריטוריה, דם למען כסף, כסף למען דם, הוא מסמך את הכל – כשם שהכל מסמך אותו.

יורשי המיסיונרים מתפללים היישר אל השוק. הכמרים החדשים האלה אפילו יותר מוצלחים מההיילים שכופים את השלטון: יום מגיע ובו כבר אין צורך בשלשלאות על מנת לשמר את התרפסות העבדים, כאשר ההעצה לבדה מספיקה על מנת להשאיר אותם כנועים ורבים בינם לבין עצמם. אף אחד כבר לא זוכר חיים אחרים, ובנים נלחמים באחיהם, אבות נלחמים בשכניהם, בעוד שרוחות הרפאים של הפחד ותאוות הבצע משגיחים על האימפריות שלהם מלמעלה. מלכים, גנרלים, נשיאים עולים ונופלים, אבל המערכת, היררכיה, נשארת: התחרות עצמה מחזיקה בכתר, בוחרת ומשליכה את מגינה ללא רחמים.

כולם ביחסים הללו של אלימות עדיין רוצים, נואשות, לברות, אבל שוב ושוב הם נושאים את זרעי האלימות הזו איתם, משמידים כל פליט כשהוא נכנס – כשם שהפליטים שבורחים מ"העולם החדש" עושים, והקומוניסטים שמפילים את הצאר. אפילו אלה שכן בורחים, כמו למשל האמנים, שהקומונות שלהם משדרגות שכונות,

שהחידושים הפרובוקטיביים שלהם יוצרים תקדימים לצילומי האופנה של הדורות הבאים, רק סוללים את הדרך למכשש הקיטור שימשיך בדרכם.

האלימות נגיעה לשיא של כל הזמנים. תלמידי בית ספר, דוורים, לשעבר סמלים של אנשי התחיה הטובה, מתחילים לירות בחבריהם בדם קר. כמורים ודברים מתעללים מינית בתלמידהם, אבות מכים את בנותיהם, בני נוער אוגסים את בנות זוגם. את הכלא עולים על גדותיהם, מיליונים נכחדים בשואות חוצות אומות ועשרים, והשורדים הפצועים בנפשם, יוזמים שואות עוקבות. טילים גרעיניים מכונים אל עבר כולם, עד שרק אמירות שטחיות ומובנות מאליהן מוזנים את הדיון על השואה הסופית העומדת להתרחש. עכשיו כולנו נדונים לעונש מוות, כולנו אסירים פוליטיים, אפילו המבצרים הנשיאים של ארצות הברית, מוגנים ע"י הצבא הכי מתוחכם והכי מצויד. הניסטוריה של מערכת השמש, עובדי הווארד לבן עם רוחים מלאים ונימות חיים וביטוח בריאות כבר אינם בטוחים – בטוסים מתגנבים, נרדף שחקים נפלים. טרור מאיים על כולנו.

הלילה נער פלשתינאי נאבק לפתור את המשוואה: האם אויביו מילאו את עולמו במספיק סבל עד שהוא מרגיש יותר שנאה כלפיהם מאשר אהבה לחייו שלו? הוא חושב על אביו הנכה, על ביתו ההרוס, על חבריו המגורשים – שחיסבו את אותה המשוואה על בסיס יומי, כשכל יום הם מגיעים לאותה מסקנה, עד אותו היום שבו הם מגיעים למסקנה אחרת.

היכן, בתוך כל זה, נמצאת האהבה? היא עדיין שם, בצורות שהיא תמיד לבשה: משפחות אוכלות יחדיו, חברים מתחבקים, מתנות ניתנות פשוט למען התענוג שבנתינה. אנחנו עדיין סולחים, מושווחים, מאוהבים עמוקות; אפילו קורה מידי פעם שבשבטים חדשים מתאחדים על מנת להתעמת עם יריב משותף – לא מתוך רשעות, אלא למען השלום, מקווים לפתור סכסוכים כמו בימים שלפני הלוחמה והמסחר. הרגעים האלו, אפילו כשהם קורים בין מספר קטן של יחידים, הם חזקים ויקרים כמו שהם תמיד היו. והם עדיין מדבקים, מדבקים כמו אלימות ושנאה, אם הם רק יכלו למצוא לבבות לא משוריינים לשכון אצלם.

העולם מחכה עכשיו למלחמה כנגד מלחמה, אהבה מחומשת, חברות שיכולה להגן על עצמה. אנרכיה היא מילה שאנחנו משתמשים בה על מנת לתאר את אותם רגעים בהם העוצמה אינה יכולה להיות מוכנעת, והחיים מבלבלים כמו שאנחנו יודעים שהם צריכים; אנרכיזם זה מדע של ליצור ולהגן על אותם רגעים. זהו נשק ששואף לכך שלא ישתמשו בו – הסוג היחידי של נשק שבו נשתמש, מקווים כנגד כל הסיכויים שהפעם, דרך אליכמיה חדשה, הנשק שלנו לא יופנה כנגדנו.

אנחנו יודעים שאחרי "ה"מהפכה, אחרי כל מהפכה, המאבק בין אהבה ושנאה, בין כפייה ושיתוף פעולה, ימשיך; אבל אז, כמו עכשיו, כמו תמיד, השאלה החשובה היא – באיזה צד אתה?

האם אנרכיה עובדת?

אנשים עם מעט מאוד ידע היסטורי אקטואלי נוהגים לומר על אנרכיה שהיא לעולם לא תעבוד – מבלי לקלוט שלא רק שזה עבד בעבר למשך שנים ארוכות של ההיסטוריה האנושית, אלא שלמעשה זה עובד ברגעים אלו. בינתיים, נניח בצד את הקומונה הפריסאית, ספרד הרפובליקנית, וודסטוק, תוכנות מחשב עם קוד פתוח, וכל שאר הדוגמאות של אנרכיזם מהפכני מוצלח. אנרכיה היא בפשטות הגדרה/החלטה עצמית בשיתוף פעולה – היא חלק מחיי היום יום, לא משהו שיקרה רק "אחרי המהפכה". אנרכיה עובדת היום אצל מעגלי חברים בכל מקום – אז איך אנחנו יכולים לעשות יותר מהיחסים הכלכליים שלנו אנרכיסטיים? אנרכיה היא בפועל כשאנשים משתפים פעולה בטיול קאמפינג, או ארגון ארוחות חנם לאנשים רעבים – אז איך אנחנו יכולים לתרגם את השיעורים הללו ליחסים בבית הספר, בעבודה, בשכונה שלנו?

בהשאלה מתאוריית הכאוס: אנרכיה זה כאוס, וכאוס זה סדר. כל מערכת שפועלת באופן טבעי – יער גשם, שכונה ידידותית – היא הרמוניה בה איזון מבלבל בעצמו דרך כאוס ומקריות. אי סדר שיטתי, מצד שני – המשמעת של כיתה בבית ספר תיכון, השורות הסטריליות של תירס מהנדס גנטית מוגן מפני עשבים ומזיקים – יכול להשמר רק ע"י שימוש בכוח מסלים-תמידית. חלקנו, במחשבה שאי-סדר זה פשוט העדר כל מערכת, מבלבלים את זה עם אנרכיה. אבל אי סדר היא המערכת האכזרית מכל: אי סדר וסכסוכים לא פתורים, במהרה מייצרים מערכות, מערימים היררכיות על פי הדרישות חסרות הרחמים של עצמם – אנוכיות, חוסר רגישות, התשוקה לשליטה. אי סדר במצב המפותח ביותר שלו זה קפיטליזם: המלחמה של כל אחד נגד הכל, שלט או תהיה נשלט, מהאדמה ועד השמיים.

אנחנו חיים בתקופה אלימה והיררכית במיוחד. המטורפים שחושבים שהם מרוויחים מההיררכיה הזאת אומרים לנו שהאלימות תהיה הרבה גרועה בלעדיה, מבלי להבין שההיררכיה עצמה, בין אם היא מבטאת אי שוויון במעמד הכלכלי או בעוצמה הפוליטית, היא התוצאה והביטוי של אלימות. מבלי לאמר שהסרת הרשויות בכוח תגרום להפסקה מיידית של גלי האלימות שנגרמים ע"י האלימות הגדולה יותר שעצם קיומם מרמז עליה; אבל עד שכולנו נהיה חופשיים בשביל ללמוד איך להתסדר אחד עם השני למען עצמנו, במקום תחת הנשק שמכוון ע"י אלו שמרוויחים מהסכסוכים שלנו, לא יוכל להיות שלום בינינו.

המצב כיום נשמר ע"י יותר מכלי נשק, יותר מסחרחורת של היררכיה, של הגיון של הרוג-או-תהרג: הוא נשמר גם ע"י המיתוס של הצלחה. ההיסטוריה הרשמית מציגה את העבר כהיסטוריה של "אנשים גדולים", ואת כל שאר האנשים כמושפעים בלבד מהמטרות שלהם; ישנם כמה נושאים של היסטוריה, שהם יגרמו לנו להאמין בהם – כל השאר הם מושאים (אובייקטים). המשמעות של כל היררכיה היא שיש רק "אדם חופשי" אחד בכל חברה: המלך (או הנשיא, ראש הממשלה, מנהיג, מנהל, כוכב קולנוע, וכו'). מכיוון שכך תמיד היה ותמיד יהיה, המשמעות היא, שעל כולנו להאבק על מנת להיות הוא, או לפחות לקבל את המקום שלנו מתחתיו בחינניות, מודים על כך שיש כאלה מתחתינו שנוכל להזכר בהם כשנצטרך אישור מחדש של הערך שלנו.

אבל אפילו הנשיא אינו חופשי מספיק על מנת ללכת לטייל בשכונה לבחירתו. למה להתפשר על חלקיק מהעולם, או על פחות מזה? בהעדר שליטה – במיטות השוויוניות של זוג אוהבים, בדמוקרטיה של החברות המסורה, באיחודים חסרי הקדקוד של חברים שנהנים ממסיבה טובה ושכנים שמשוחחים במעגלי הסריגה שלהם – כולנו מלכות ומלכים. בין אם אנרכיה יכולה "לעבוד" או לא מחוץ למפלטים כאלו, זה נעשה ברור יותר ויותר שהיררכיה לא עובדת. בקרו בערים לדוגמא של ה"סדר" העולמי החדש – שבו בפקק תנועה של רכבים בבעלות פרטית, בין נהגים מזיעים ומקללים בהרמוניה המבודדת שלהם, אוקיינוס שמתמלא בזיהום מימינך וגטו משמאלך בו כנופיות עם או בלי מדים מתנגשות – והבט בפסגת הקדמה האנושית. אם זהו סדר, למה לא לנסות כאוס?!

אנרכיה, לא אנרכיזם!

להגיד שאנרכיסטים חותמים על אנרכיזם זה כמו להגיד שפסנתרנים חותמים על פסנתרנות. אין אנרכיזם – אבל יש אנרכיה, יש אנרכיות.

מאז ששלטון היה קיים, רוח האנרכיה הייתה איתנו גם כן, בשמה או ללא שם, מאחדת מיליונים או מחשלת את הנחישות של אחד. העבדים והפראיים שלחמו ברומאים למען חירותם וחיו בחירות, שוויון ואחוה, האמהות שגידלו את בנותיהן לאהוב את גופן בהתרסה לפרסומות לדיאטה שמגיחות מכל פינה, פורעי החוק שצבעו את פניהם והשליכו תה אל תוך נמל בוסטון, וכל השאר שלקחו את העניינים לידיהם: הם היו אנרכיסטים, בין אם הם קראו לעצמם רנטרים, טבוריטים, קומונרים, לוחמים כנגד עבדות, היפים, סינדיקטרים, קווייקרים, אמהות החיילים האבודים, אוכל במקום פצצות, ליברטרים או אפילו רפובליקנים – כשם שכולנו אנרכיסטים, כל עוד אנחנו נוהגים כמוהם. מספר האנרכיסטים כיום הוא כמספר התלמידים שמברזים משיעור, הורים שמסרבים לשלם מיסים, נשים שמלמדות את עצמן לתקן אופניים, אוהבים בעלי תשוקה חוצת גבולות. הם לא צריכים להצביע למפלגה אנרכיסטית – זה יפסול אותם, לפחות לאותו הרגע – מלהיות אנרכיסטים: אנרכיה זה מצב של הווה, עניין של תגובה למצבים והתייחסות לאחרים, מעמד של התנהגות אנושית...ולא של מעמד "הפועלים"!

תשכחו מההיסטוריה של האנרכיזם כרעיון – תשכחו את הגברים המזוקנים. זה דבר אחד לפתח שפה שתתאר דבר מה – זה דבר אחר לגמרי להיות את זה. לא מדובר בתאוריות או נוסחאות, גיבורים או ביוגרפיות – מדובר על החיים שלך. אנרכיה זה מה שמשנה, היא מופיעה בכל מקום, לא אנרכיזם מהכורסא, חקר החירות של המומחים! ישנם אנשים שמגדירים את עצמם כאנרכיסטים שמעולם לא חוו יום אחד של אנרכיה בכל חייהם – אנחנו צריכים לדעת כמה אנחנו יכולים לבטוח בהם בנושא!

אז כיצד האוטופיה האנרכיסטית תעבוד? זאת שאלה שלעולם לא יגרמו לנו במרמה להתווכח עליה שוב. זה לא חזון אוטופי, או תוכנית או אידיאל שעלינו לשרת: זאת פשוט דרך של התקדמות, צורת גישה למערכות יחסים, צורת התמודדות עם בעיות עכשיו – לבטח לעולם לא נסיים להתמודד עם בעיות! להיות אנרכיסט לא אומר שאנרכיה, או אנרכיזם יפתרו הכל – זה רק אומר שעלינו להבין שזה תלוי בנו לתקן את הדברים, שאף אחד אחר לא יכול לעשות זאת בשבילנו: להודות בכך, בין אם אנחנו אוהבים את זה או לא, שהחיים שלנו הם בידיים שלנו – ובידיים אחד של השני.

הוא מבקש את
העיתון היומי כדי לבדוק את
סקרי דעת הקהל. בעודו מסתכל
דרך המסננת הזאת על נתיניו,
הוא רואה את מה שהוא מחפש,
לא את מי שהוא מסתכל עליו.
אלפי מטוסי קרב, עשרות אלפי
חיילים, מאות אלפי פצצות
וכדורים מגנים על הנשיא מפני
האימפריה של עצמו. בואו נקווה
שזה לא מספיק.

האם כך נראית דמוקרטיה?

אנחנו, האנרכיסטים משתמשים בדמוקרטיה – אבל אנחנו לא נותנים לדמוקרטיה להשתמש בנו. בשבילנו, הדבר הראשון והאחרון זה תמיד הצרכים והרגשות של האינדיבידואלים המעורבים – כל מערכת שמתייחסת אליהם היא זמנית לכל היותר. איננו מנסים לכפות את עצמנו אל תוך הגבולות של הליכים ממוסדים. אנחנו מיישמים הליכים כל עוד הם משרתים צרכים אנושיים, ונפטרים מהם כאשר הם מפסיקים לשרת את אותם צרכים. ברצינות, מה אמור לבוא קודם – המערכות שלנו, או אנחנו?

אנחנו משתפים פעולה וחיים בדו קיום עם אחרים, כולל צורות חיים אחרות, כל זמן שזה אפשרי. אבל איננו מעריכים קונצנזוס, ובוודאי שלא את "שלטון החוק", יותר משאנו מעריכים את הערכים והחלומות שלנו – כשאנחנו לא מצליחים להגיע להסכמה, כל אחד הולך בדרכו שלו, במקום שכל אחד יגביל את השני. במקרים קיצוניים, כשאחרים מסרבים להכיר בצרכים שלנו, או כשהם מתעקשים לעשות דברים מזיקים וחסרי מצפון, אנחנו מתווכים ומפשרים בכל האמצעים האפשריים – לא בשם הצדק, או בשם נקמה, אלא פשוט על מנת לייצג את האינטרסים שלנו. אנחנו לא רואים בחוקים שום דבר מעבר לצללים של מנהיג אבותינו הקדמונים, שהשנים הארוכות גרמו להם להראות יותר נבונים משיקול הדעת העצמאי שלנו. הם ממשיכים כיצורים חיים-מתים, כופים עלינו תנאים לא טבעיים, לא מאפשרים צדק, אלא רק מפריעים לו – ובאותו זמן מרחיקים אותו מאיתנו, מעצבים אותו בתור משהו שאנחנו לא יכולים ליישם ללא רשמיות מסתורית וגלמיות שופטים. החוקים הללו, שהוכפלו במאות ואלפים, והתנוונו במשך הזמן, הם כרגע כל כך מנוכרים ולא מובנים שמעמד כמעט דתי של עורכי דין מתפרנסים מאיתנו כאסטרולוגים של הכוכבים שאבותינו בעלי הכוונות הטובות הניחו במסלול מסוכן. האדם אשר מתעקש שהצדק יוכל להשמר רק על ידי שלטון החוק, הוא אותו אדם שמופיע על דוכן העדים בבית המשפט לפשעי מלחמה ונשבע שהוא רק מילא פקודות.

There is no Justice – it's just us.

"כמעט כולם אוהבים

דמוקרטיה ושונאים את

הממשלה. אנרכיה – זה

בדיוק הדמקורטיה בלי הממשלה!"

השיטה הכלכלית באנרכיה

שיטות כלכלה אנרכיסטיות שונות באופן רדיקלי משיטות אחרות. אנרכיסטים לא רק מנהלים את העסקאות שלהם בצורה שונה, אלא סוחרים במטבע שונה לגמרי – כזה שאי אפשר להמיר אותו לסוג הנכסים שעליהם קפיטליסטים מתחרים וקומוניסטים מנסחים "תוכניות חומש". קפיטליסטים, סוציאליסטים, קומוניסטים מחליפים מוצרים; אנרכיסטים מחליפים ביניהם עזרה, השראה, נאמנות. כלכלות קפיטליסטיות, סוציאליסטיות, קומוניסטיות הופכים יחסי אנוש למצרכים ומוצרים: שיטור, שירותי בריאות, חינוך, אפילו יחסי מין הופכים למוצר שאפשר לקנות ולמכור. כלכלה אנרכיסטית, מתמקדת בראש ובראשונה בצרכים וברצונות של היחידים המעורבים, הופכים את המוצרים חזרה ליחסים חברתיים: החוויה הקהילתית של גינון או צלילת מכולות (פשיטה על מכולות אשפה עירוניות בציפייה, בדרך כלל מוצדקת, למציאת מצרכים וציוד שנורק, אך עדיין שמיש) או גנינה, הריגוש ותחושת הצדק בגניבה מתאגדי ענק או השתלטות על בניין נטוש. היחסים הכלכליים הטיפוסיים בחברה קפיטליסטית הם המכירה; בחברה אנרכיסטית, הם המתנה.

**"הפחד הכי נורא של
הנבל הוא חברה ללא כסף:
מכיוון שבחברה שכזו
הוא יקבל את הכבוד המגיע לו."
-בן פרנקלין**

כלכלה אנרכיסטית מסתמכת על הון חברתי, שהוא ההפך מרכוש פרטי. הון פרטי נעלם כשמשתמשים בו, כמו במקרה של כסף שעובדים מוציאים על אוכל – או, כשהוא משולב עם תאוות בצע, משמש לצבירת עוד הון פרטי על חשבונם של אחרים, כמו במקרה של התאגידים שמנצלים את אותם עובדים. מצד שני, הון חברתי, מצוי בשפע – למעשה, זהו בדיוק סוג ההון, שכאשר מישו משתמש בו, הוא נעשה יותר זמין לו ולאחרים: הגיוון הקהילתי שמספק יותר אוכל, ככל שיותר אנשים משתפים בו פעולה, הבניין הנטוש שהשתלטו עליו, שמשופץ בצורה יותר יעילה לשימוש הקהילה ומוגן יותר טוב מהמשרה ככל שיותר אנשים מתמסרים אליו. ביחסי חברות, כמו בעשיית אהבה, כמו בארוחה בה כל אחד מביא אוכל על מנת לשתף את כל השאר, כמו בריקוד, ככל שאחד נותן יותר, כולם מקבלים יותר.

אבל מי יילך לזרוק את הזבל??

זה קרה בברצלונה, כמה שנים לאחר

מלחמת האזרחים, כאשר זכרון הסינדיקטים (מהם הייתה בנויה החברה האנרכיסטית בספרד בתקופת מלחמת האזרחים) עוד היה קיים, זכרון שאי אפשר לתאר במילים, תחת עקב הברזל של המשטר הפשיסטי.

אוטובוס עירוני מספר 68 עשה את הסיבוב הקבוע שלו ביום שמש אביבי, כאשר הנהג לחץ בפתאומיות על הבלמים באחת הצמתים. "זין, נמאס!" הוא קילל בקטלוגית כועסת, פתח את דלתות האוטובוס, ויצא אל השמש.

בתחילה הנוסעים הביטו בהלם, ואז החלו למחות בעצבנות. אחד מהם קם והחל לצפור בצופר. אחרי כמה ניסיונות צפירה, הוא נשען על הצופר בכל כובד משקלו, גורם לו להישמע כמו אזעקה; אבל הנהג לשעבר שנמאס לו המשיך, בנוגשלוטיות, בדרכו במורד הרחוב.

במשך דקה שלמה, הנוסעים ישבו בדממה מטמטמת. זוג קם וירד בעצמו מהאוטובוס. אז, מהחלק האחורי של האוטובוס, אישה בעלת מראה של כדור תותח ענקי, ועם רוח של בטחון עצמי בלתי-נכבש צעדה קדימה. מבלי שהוציאה מילה, התיישבה על כסא הנהג, והכניסה את המנוע להילוך ראשון. האוטובוס המשיך במסלולו, עוצר בכל התחנות הקבועות, עד שהאישה הגיעה לתחנה שלה וירדה. נוסע אחר לקח את מקומה, עוצר בכל תחנה ותחנה, וכך אוטובוס #68 המשיך, עד סוף הקו...

**אנרכיזם זה
הרעיון
המפכני
שאף אחד
לא יותר
מוסמן מאן
להחליט אין
חיין יחיו.**

זה אומר למצוא דרך לעבוד ביחד על מנת לספק את הצרכים
הייחודיים שלנו, לעבוד אחד עם השני, ולא "בשביל" או נגד השני; וכשזה
לא מתאפשר, זה אומר להעדיף מאבק על פני כניעה ושליטה.

זה אומר לא להעריך שום מערכת או אידיאולוגיה יותר מאשר את
האנשים שהיא אמורה לשרת, לא להעריך שום דבר תאורטי יותר מאשר את
הדברים האמיתיים בעולם הזה. זה אומר להיות נאמן לבני אדם ממשיים
(ולחיות, ולמערכות אקולוגיות), להלחם בשביל עצמנו ואחד לצד השני, לא
מתוך "אחריות", לא למען "מטרות נעלות" או כל קונספט לא מוחשי אחר.
זה אומר להכחיש שיש איזשהי אמת מידה אוניברסלית של אמת, אסתטיקה,
או מוסר ולערער על הדוקטרינה, היכן שהיא מופיעה, שהחיים הם במהותם
חד-מימדיים.

זה אומר לא לתחום את הרצונות והחוויות שלך לתוך סדר היררכי,
אלא להכיר ולקבל אותם, לקבל את עצמך. זה אומר לא לנסות לאלץ את
עצמך לציית לכל חוק חיצוני, לא לנסות להגביל את הרגשות שלך בתוך
ההגיון או המעשיות או ה"פוליטי", לא לדחוף את האינסטינקטים והתשוקות
שלך לתוך קופסאות: מכיוון שאין כלוב גדול מספיק על מנת לאכסן בתוכו
את הנשמה האנושית, על כל מעופה, גובהה ועומקה. זה אומר לחפש דרך
חיים שתתן יד חופשית לכל הנטיות שלך, תוך כדי אתגור ושינוי מתמשך
שלהן.

זה אומר לא להעדיף שום רגע בחיים על פני שאר הרגעים – לא
לשקוע בנוסטלגיה לימים הישנים והטובים, או לחכות למחר (או, בעניין
הזה, ל"מהפכה"!); או לחכות שהחיים האמיתיים יתחילו, אלא לתפוס אותם
וליצור אותם בכל רגע. כן, ברור שזה אומר לנצור זכרונות ולתכנן לעתיד –
זה גם אומר לזכור שאין זמן לאושר, להתנגדות, החיים מתרחשים עכשיו,
עכשיו, עכשיו!

זה אומר לסרב לשים את האחריות לחיך בידיים של אחר, בין אם
זה הורים, מאהבים, מעבידים, או החברה עצמה. זה אומר לקחת את הרדיפה
אחרי משמעות ואושר בחיים שלך על כתפיך שלך.

מעל הכל! זה אומר לא לקבל את המניפסט הזה או כל מניפסט או הגדרה
אחרת כמו שהיא, אלא לנסח אותו, ולנסח אותו מחדש בעצמך.

נהגתנות אזרחית

"האדם המערבי ממלא את המזווה שלו במצרכים מהמכולת, וחושב שהוא יצור שמסוגל לספק לעצמו את צרכיו"
-גנדי

מה שטוב לאחרים, טוב לנו, מכיוון שמערכות היחסים שלנו איתם, יוצרות את העולם שבו אנו חיים; אבל לשרת את צרכיהם על חשבוננו, יגנוב מהם את הפוטנציאל שלנו כחברים חופשיים ומאושרים, שזה אולי המתנה הכי טובה שאנחנו יכולים להציע. החזון שלנו לגבי מערכות יחסים בריאות נח על פני הרעיון שהאני מול האחר, האנוכי מול חסר-האנוכיות היא דיכוטמיה מוטעית, כמו כל הדיכוטמיות. אלה שמטיפים להקרבה עצמית לטובת כלל החברה עדיין עובדים מתוך המודל התחרותי של היחיד-מול-החברה, כמו גם אלו שהיו שואפים לעצמאות אישית; בשבילנו, יחידים וקהילות גם יחד, הם שתיהם התמוזגות של חוטים ברשת הגדולה של הקיום, בלתי נפרדים אחד מהשני, תואמים אחד את השני. החופש וההגדרה העצמית שאני מוקירים אפשריים רק בהקשר של תרבות שאני יוצרים ביחד; ועדיין, כדי לתרום ליצירה הזו, עלינו ליצור את עצמנו באופן אישי. זאת אומרת: אם אתה יכול להציל את עצמך, אתה יכול להציל את העולם – אבל עלייך להציל את העולם על מנת להציל את עצמך.

רק מאוחר יותר הבנתי שהאינטנסיביות חסרת הדאגות של החברות שלנו הייתה ככישוף שהוטל אל תוך עולמם של חברויות אחרות שכאלו, שכל חלום שהגשמוני ביחד היה זרע שנשתל ל'ביחד' בכל מקום – ולמען חלומות שיתגשמו.

אחוזה של חברים ומאהבים

מאחר ואנרכיסטים טוענים שיחסי חברות, או לפחות יחסי משפחה, יכולים להיות המודל לכל מערכות היחסים, אנחנו מוקירים מעל הכל את אותם תכונות שהופכות חברות טובה לאפשרית: אמینות, נדיבות, עדינות. לרובנו הנחילו היררכיה ותחרות מאז שנולדנו, וזה הופך את היכולת לתקשר בדרכים משחררות ולא מגבילות למעשה גבורה לא קטן, ועדיין – זה קורה כל הזמן! כל אחד מאיתנו מנסה לתת ללא לדרוש דבר חזרה, להיות בן אדם שאף אחד אינו צריך להרגיש מבויש או חסר נוחות לידו. נאמר שאנחנו מתנגדים לנישואים, אבל ההפך הוא היותר נכון: כן, אנחנו מדגישים שאף אחד אינו רכוש של האחר, אבל יותר מכך אנחנו אומרים שכל אחד על כדור הארץ הזה הוא למעשה נשוי – ואנחנו מתעקשים שכל אחד ינהג בהתאם לכך. כל זה אינו אומר שאנחנו ניגשים אל חיילים עם פרחים כשהם באים לקחת את ילדינו – ואף איננו מציעים לתאגידים את ילדינו כשהם באים לקחת את הפרחים שלנו. לעיתים רחוקות אהבה יכולה לדבר רק דרך קנה הרובה.

שירה נכתבת ע"י כולם, לא ע"י אחד!
... אבל זה עדיין בידיים שלנו לכתוב שירה.

הגדרה עצמית מתחילה בבית

"אני מספיק אמיץ בשביל להגיד לכם שאני לא יכול לשים את האצבע שלי על מה בדיוק הפילוסופיה שלי כרגע, אבל אני גמיש."
- מלקולם אקס, זמן קצר לפני מותו.

לא להיות כפופים לציפיות, דוקטרינות, או הכרח לתבוע חלקיק מעצמך ולנשל אחרים. לא לקחת צד בתוכך ונגד עצמך, לא לשחק שופט ומושבעים באופן תמידי במשפט של עצמך. לא להגן על בורות קדמונית בבטלה, אלא ללמוד מטעויות וכך לגדול ולהתחכם. לא לבחור דרך אחת בחיים וללכת בה עד כדי ביטול כל הדרכים האחרות, אלא להשליך אחדות מזויפת ועקביות אל הפח – לתת ביטוי לכל דחף ומאווה בזמן שאתה מעריך שהוא הנכון, ולהעריך את מה שפורה בתוך המהומה. לעשות זאת בידעה שאתה חלק מקהילה שמוקירה אותך ללא תנאים – ולהוקיר אחרים בשלמותם, משום שהם משקפים חלק ממך.

לחיות ללא המריבות הקטנוניות של להשליט סדר או מבני כוח יותר ממה שכבר קיים – זה החלום האנרכיסטי של הזהות המגובשת.

פעולה ישירה משיגה את הסחורה

טוהר זה ההפך משלמות עצמית – הדבר האכזרי ביותר שאפשר לעשות למישהו, זה לגרום לו להתבייש במורכבות של עצמו. לסיפורי חיינו אין שום מוסר. כל מסקנה יחידה שתסיק תהיה מוטעית; הפרקים, בכללותם, אינם ניתנים לתרגום, אינם ניתנים להשוואה. אם אנחנו חייבים להגיע למסקנה, אנחנו יכולים רק להסיק מסקנה כנגד מסקנות.

קהילה בה האנשים מכוונים ישירות את הפעילויות של עצמם ודואגים אחד לשני לא צריכה לבנות בתוכה בית כלא או מפעל בשביל "ליצור מקומות עבודה". קהילה של אנשים שחולקים את ערוצי התקשורת של עצמם אינה נתונה בידי הרחמים של גרסת "האמת" של איזשהו תאגיד תקשורת. קהילה של אנשים שיוצרת את המוזיקה והאמנות של עצמה ומארגנת את האירועים החברתיים של עצמה לעולם לא תתפשר על איזו תוכנית משתקת של אמ.טי.וי, ובוודאי שלא על שירותי שידוך במחשב או פורנוגרפיה. קהילה של אנשים שיודעת את ההיסטוריה אחד של השני ומבינה את הצרכים אחד של השני יכולה להתגבר על סכסוכים ללא שום התערבות ע"י זרים במדים עם רובים. מידת היכולת שלנו ליצור קהילות שכאלה היא מידת היכולת שלנו לפתור את הבעיות שאנחנו עומדים בפניהן היום, ושום חקיקה או צדקה לא יעשו זאת בשבילנו. מוסדות יכולים להיות טובים רק כמו האנשים שמרכיבים את אותם מוסדות – והם בדרך כלל אינם, בכל אופן. פתרונות "מלמעלה" הוכחו כבלתי יעילות שוב ושוב: בתי הכלא, חוסר היעילות של שירותי הרווחה, השקרים של ראשי ממשלות ונשיאים. אם אתה לא בטוח באנשים, תהיה בטוח שאתה לא יכול לבטוח במשטרה.

אם נהמר על משהו, זה על כך שיותר חשוב לאנשים להרגיש שיש לחיים שלהם משמעות, מאשר להמשיך לעמוד בציפיות של אחרים. אם הם לפעמים מתנהגים בדרכים שלא מצביעות על כך, אולי זה מכיוון שעבר הרבה מאוד זמן מאז שהם הרגישו שיש להם ברירה.

עכשיו, סוף סוף, אני הקיסר של נשמתי שלי: והפעולה הראשונה שלי היא ויתור על עצמתי הכוח שלי על אחרים.

כולם אלים, כולם שליטים

אנרכיזם הוא אליטיסטי – אנרכיסטים פשוט מתעקשים שהאליטה צריכה לכלול את כולם, שהמאבק של "האדם הפשוט" יכול להפך למאבק של האנשים והנשים הלא פשוטים שהוא יוצר.

אין לנו אשליות על כך שיש קיצורי דרך כלשהם לאנרכיה. אנחנו לא מחפשים להנהיג את "ההמון", אלא לכוון אומה של אנשים ריבוניים; אנחנו לא מחפשים להיות החזית של התאורטיקנים, אלא להעצים אחוות קוראים של סופרים; אנחנו לא מחפשים להיות האומנים בחזית של עידן חדש, אלא לאפשר קהל של מופיעים – אנחנו לא ממש מחפשים לחסל עמדות כוח והשפעה, אלא יותר לאפשר להם להיות נגישים בשפע: אנחנו רוצים להיות שליטים ללא נשלטים.

אנחנו מכירים בכך שמאבקי כוח ודינמיקות תמיד יהיו חלק מחיי בני האדם; לרבים מאיתנו יש "מוזה רודנית" שאנחנו מציינים לה, אומנם ברצון, כך שאנחנו משמרים אפילו את הזכות לפקד ולשרת, כשאנחנו רוצים בכך. אבל, כמו שנאמר, בני האדם החופשיים היחידים הם המלך והעני המרוד – כאשר המלך הוא הפחות חופשי מבין השתיים, מאחר והממלכה שלו עדיין מעמיסה עליו ומגבילה אותו, בעוד שבימים הכי ברי מזל שלו, הנווד העני יכול להרגיש שכל היקום קיים בשביל התענוג והחופש שלו – אז אנחנו מעדיפים לא להפוך את עצמנו למובנים מאליהם ע"י כך שנתחרה על זהב של שוטים כמו בעלות או סמכות. וגם – כאשר מאבק הוא בלתי נמנע, אנחנו מעדיפים להיות נתונים לרחמיהם של האלימות והטיפשות של בני אדם אחרים, מאשר לאלימות לטיפשות של האנושות כאשר היא מופרדת ונשלטת ע"י מדינות.

אנחנו לא שוחרי שוויון במובן הישן: אנחנו לא רוצים להוריד את העשירים והחזקים למטה "לרמה שלנו" – אלא יותר, אנחנו מרחמים עליהם על כך שאינם שאפתנים מספיק בשאיפותיהם, ומקווים שהם יוותרו על עמדת הכוח שלהם ויצטרפו אלינו במאבק לאפשר לכולם לעלות לגדולה (וככה, לא נצטרך להכניס אותם תחת הגיליוטינה).

איננו מתנגדים לתהילה שזוכים בה אלילי פופ וכוכבי קולנוע, אנחנו רק שוללים את הדרך בה היא מבוזזת על אויביקטים רחוקים, כאשר היא בצדק שייכת לרגעים בחיינו ההרואים שלנו. איננו מתנגדים לכבוד המיוחד ולמסירות שהאל של הדתות המונותאיסטיות זוכה לו; אנחנו פשוט מוצאים את זה בריא יותר להקדיש אותם אחד לשני. איננו מתנגדים לרכוש, בדיוק, אלא יותר למריבות הקטנוניות עליו: כי אנחנו מבינים שעל מנת לשלוט על העולם, אנחנו חייבים לחלוק אותו עם כולם, ולא להרוס או להתייחס אליו בבורות, לצורך העניין. המלך העני המרוד האמיתי, מטייל ביערות הממלכה שלו בגאווה, צופה באינטראקציות של המערכות האקולוגיות בייראה והתפעלות, בידיעה שההתנהלות היחידה הראויה למלך של כזו ארץ פלאים היא מדיניות של מתן כבוד ואי-התערבות (חוץ מההכשלה של תאגיד כורת העצים המזדמן). איננו מחכים "למהפכה" שתתן לנו את הזכויות שמגיעות לנו; אנו מחשיבים את עצמנו כסמכות הכי גבוהה שעלינו להכיר בה, אנחנו נותנים אותן לעצמנו באופן מידי ובכך עושים מהפכה באופן מתמיד כדרך לאשר ולהגן עליהן. אנחנו לא נתפשר על פחות מאשר שליטה טוטאלית על העולם, לאחד ולכולם.

ע'בו של אקס'ר הוא טא

ע'בו של אנרכיסט הוא מאמכה

...וכל אל אתאיסט

אנרכיסטים לא רק דוחים את סמכותו של אלוהים, מפכ"ל המשטרה של היקום, אלא גם משמרים חוסר אמון בריא ביורשים שלו: טבע, היסטוריה, מדע, מוסר. איננו מעניקים לשום סמכות את הזכות על האמונה הבלתי מוטלת בספק שלנו, מאחר ואפילו כאשר אנו סומכים על הידע או השיקול של בן אדם אחר יותר טוב מאשר על שלנו, אנחנו עדיין אחראים על הבחירה לסמוך עליו. לפיכך, איננו מתייחסים לשום השגה או הנחה כבלתי ניתנת לויכוח, ואנחנו נהנים יותר מתנועה חופשית בין מודלים ותבניות מאשר מויכוח על איזה מהם הוא "האמת". אנחנו חשדנים במיוחד כלפי מומחים שיתווכו בינינו לבין ישויות אלוהיות או ידע נשגב, ומעדיפים גם ללמוד על העולם וגם לתקשר עם אלוהים בעצמנו.

צדק, כמו גם שפיטה, איננו מעריכים במיוחד: אנחנו רוצים להיות מעשיים, לפתור בעיות, לא להתייחס ליחסי אנוש כעוד סחר כלכלי עם צדק של מטבעות ושטרות. אנחנו מיישמים את הרעיון של אחריות אישית כל עוד הוא יעיל בלגרום למערכות היחסים שלנו לעבוד; אחרת זה לא ממש מעניין אותנו אם נשמתו של אדם היא "ארוה" או "נגאלת", אם התנהלות היא מוסרית או בלתי מוסרית, אם החברה או היחיד הם האשמים בחוסר הצדק.

שלא יאמר עלינו שאיננו רואים בשום דבר כדבר קדוש! נהפוכו, אנחנו רואים בהכל דבר קדוש. דחייה של היררכיה משמעה כיבוד היחיד, יופי בלתי ניתן להשוואה של כל יצור, כל חלק של היקום, כל רגע. כל הערכה או גינוי הם מקוללים בשבילנו.

"ללא אמת, אתה המפסידן"

-גרפיטי על קיר בליסבון, חד המולד 2001

"האנרכיסט הוא יצור אימתני. הוא בן הדוד הראשון של הגורילה. הוא רוצח נשיאים, נסיכים, מנהלים, ומחבל בכנסים ובחופשות הקיץ שלהם. יש לו שיער ארוך ולא מסורק על ראשו ועל כל פרצופו. במקום ציפורניים יש לו ציפורני טרף ארוכות וחדות. לאנרכיסט יש כיסים רבים בהם הוא נושא אבנים, סכינים, אקדחים ופצצות. הוא חיית לילה. לאחר רדת החשכה, הוא מתאסף בקבוצות, קטנות וגדולות, ומתכנן פשיטות, רציחות, מגיפות. הגרלות נערכות על מנת לבחור בי ייבצע את העבודה.

האנרכיסט לא אוהב מים. הוא לעולם לא מתקלח או מחליף בגדים. הוא תמיד צמא ושותה רק מי מלח. מוצאו של האנרכיסט הוא באירופה, במיוחד איטליה. חלקם הוגלו לאמריקה הצפונית, שם הם זורעים פחד ושנואים ע"י כל האנשים ההגונים, וחשופים לציד בכל מקום בו הם חושפים את עצמם.

אבא לא אוהב את האנרכיסטים אפילו קצת. הם גורמים לו לסיזמים, הוא אומר. הוא נתן הוראות לתפוס אותם ולכלוא אותם בכלובים, והוא לא ירשה לעוד להכנס למדינה הזאת אם זה תלוי בו. אם חלק יצליחו לחמוק פנימה, הוא יירה בהם כמו כלבים, מקסיקנים, אריות הרים, וחיות שכאלה. אני מתאמץ כל היום עם האקדח שלי כדי שאני אוכל לירות בחיות הפרא האלה כשאהיה גדול."

-חיבור מפעוטון של הבית הלבן, 1904

הכללות גסות

כולנו גדלנו מחולקים וכבושים על הגבולות של מין והעדפה מינית, תכונות ואתניות, מעמד וגזע, נקננו ע"י פריבילגיות והוכנו ע"י לוחמה פסיכולוגית על מנת שנמלא את חלקנו בשמירת הסדר הקיים. עליונות האדם הלבן, פטריארכיה (עליונות הגבר), הטרוסקיזם הם עמודי התווך של התרבות שלנו. אנחנו, האנרכיסטים, נאבקים במבני הדיכוי הללו איפה שאנחנו מוצאים אותם בחברה או בעצמנו; אבל אנחנו שואפים ליותר משחרור כל בני האדם מכל הזהויות – אנחנו רוצים את שחרור כל בני האדם *מזהות*.

אנחנו מאמינים שאין דברים אוניברסליים. קבוצות זהות הן זיוף שממשיך את עצמו שמתחיל בראיות נסיבתיות ומסתיים בכפיית אחידות. ישנם 2 מינים, לדוגמא, כמו שיש "רק" 12 טונים בכל אוקטבה: זה נראה נכון כשמסתכלים על פסנתר, אבל תנסו לפתוח את הפה ולשיר! למרות ש"נשיות" יכולה להראות טבעית לאלה מאיתנו שגדלו בסביבה בה כל הנשים מגלחות את הרגליים ובית השחי שלהן, זו היא רק הכללה שהוטבעה ע"י דורות של התנהגות שהפכו לנורמטיבית, ושאושרה מחדש ע"י כל נערה נוספת שעשתה אותו דבר. אבל – כשם שאין נשיות "טהורה", אין דבר שההכללה מתייחסת אליו חוץ ממה שכל האנשים תופסים כדבר שיש להם במשותף, כדבר "נורמלי", כך שכל דור הוא לא "מקורי" אלא "העתק" – כל התבנית בסיכון בכל דור חדש, מפני שאפשר לשנות אותה...או לנטוש אותה.

לכל היותר, הכללות כמו מעמד או מין יכולות לשמש על מנת לבטל את עצמן – לחשוף ולהתעמת עם תבניות הדיכוי שנוכחות בחיינו האישיים, למצוא מטרה משותפת במאבק בהעלמות של חוויות והיסטוריות מסוימות. אנחנו שואפים להגיע אל מעבר לאלה ולכל הקטגוריות והסכסוכים, אבל נגיע אליהם רק אם נתחיל להתייחס אליהם. בקבוצות של גברים, בני אדם שתוכנתו כגברים יכולים להחליף מיומנויות בשינוי התכונות שלהם; במרחבים לנשים בלבד, אלה שתוכנתו כנשים יכולות לעשות את אותו הדבר ללא ההפרעה של הגברים. כמובן שאנחנו מגנים על הזכות של היחיד לבחור איך הוא רוצה שיזהו אותו, אם הוא רוצה בכך (למרות שזה נראה לחלק מאיתנו כבחירת שליט מסויים לעצמך) – ושום חזון של חיים ללא מגבלות אינו תירוץ להעמיד פנים שהעולם הוא כבר חופשי מחוסר מאזני כוח. אבל בסופו של דבר, אנחנו חותרים למהפכה, לא לרפורמה: אנחנו לא חותמים עצומה ליותר זכויות לקבוצת אינטרס מיוחדת, או יותר חופש תנועה בתוך תחום מסויים – אנחנו לוקחים ויוצרים את הזכות שלנו לעשות ולשנות את עצמנו בכל רגע, ולהרוס את השיטה שמפרידה אותנו תוך כדי!

אנחנו פמיניסטים שהיו מבטלים מין, ועדי עובדים שהיו מבטלים את העבודה, אנשים שנלחמים להרוס ולשנות אומנות. מלחמת המעמדות שלנו היא מלחמה כנגד מעמד, מעמדות והכנסה למעמדות. כשאנחנו אומרים שאנחנו נגד נציגות, אנחנו לא רק מתכוונים ל"דמוקרטיה" ייצוגית; אנחנו מתכוונים גם לכך שכל אחד מאיתנו הוא יחיד שאי אפשר להפחית ממנו, שאף אחד לא יכול לדבר בשם האחר. לא פוליטיקאים ולא דברים מופשטים, לא נציגים ולא סקרים יכולים לייצג אותנו!

אל תשחרר אותי – אני כבר אדאג לזה.

אנרכיסטים עושים מהפכה, לא מלחמה

זההרו ממאבק. לא מעט רדיקלים נעשים מעורבים בפוליטיקה מכיוון שהם יודעים היטב

על מאבקים ומעט על כל השאר. הם הופכים כל קשר לסכסוך בין כוחות הטוב והרשע, לוקחים עמדה ומוותחים קו עד שזה באמת הם נגד העולם. לאלה שהיו רוצים להיות תעמולני קריירה, זאת הייתה יכולה להיות דרך מצויינת לשמור על קריירה כזו – אבל לא משיג הרבה מעבר להתסיס אנשים במובן הכי נוקשה של המילה. הרוב פשוט יפסיקו להתייחס לגמרי – למי כבר אין מספיק אנטגוניזם וחוסר שביעות רצון להתמודד איתם?

תמיד יש מלחמות שמחכות שיילחמו אותם – נגד, נגד, נגד. לחימה במלחמות האלו מנציחה את הניגודים שיוצרים את המלחמות הללו. אנרכיסטים גורמים למלחמות להיות אנרכוניסטיים, ע"י כך שהם מתעלים מעל הניגודים. זאת מהפכה. אל תצטרפו לסכסוך קיים בתנאים שלו ותהפכו את עצמכם לכלי משחק בתבניות שלו: תגדירו ותגדירו מחדש את התנאים לקונפליקט – מ"דמוקרטיה מול טרור" ל"חירות מול כוח", למשל! תמצאו דרכים לחתור תחת הנחות יסוד, להניע אנשים לעבוד ביחד בדרכים שהם חשבו שהן בלתי אפשריות, להפוך את תבנית המאבק על פיה.

לא עמדה, אלא הצעה

אז אם אתה רוצה לעורר התנגדות, אל תמתח קו בינך לבין שאר העולם ותאיים על כולם בדרך. אל תפיץ תוכנית אוניברסלית, אל תעשה קמפינים בשביל לגייס אנשים, למען השם, אל "תחנך את ההמונים"! תשכח מלשכנע אנשים לתמוך בדעה שלך – תעודד אותם לפתח את הכוח לעצב דעה משלהם. אם לכולם תהיה דעה משלהם, זה יהיה יותר אנרכיסטי מאשר אם לכולם תהיה את "הדעה האנרכיסטית". כל ארגון ריכוזי או סמכות מוכרת של התנגדות יכולה רק לחנוק הגדרה עצמית ע"י כך שהיא תצווה עליה. יחידים שפועלים באופן חופשי, מצד שני, יכולים לתת השראה ולחזק חירות והתנגדות אחד בשני: עצמאות, כמו כל דבר טוב, נגישה בשפע. היא בהחלט לא צריכה להינתן – לא יכולה להינתן – בחסכנות ע"י ועדה מרכזית לבוחרים שעומדים כמו בתור לקבל ל

היסטוריונים מספרים על הקיסר האדיר דאריוס,

שהוביל את החיל שלו אל הערבה עם כוונה לכבוש את הסית'יאנים ולספח את השטח שלהם לאימפריה שלו. הסית'יאנים היו שבת נודד, וכשהם למדו שהכוחות של דאריוס עומדים לעלות עליהם, הם פירקו את מחנה והחלו בנסיגה איטית. הם נעו במהירות כזו שלמרות שצבאותיו של דאריוס יכלו תמיד להבחין בהם מרחוק באופק, הם מעולם לא יכלו לסגור עליהם. במשך ימים הם ברחו לפני הפולשים – ואז שבועות, חודשים, משאירים את כל האוכל שבנתיב בריחתם הרוס ואת כל המים מורעלים; הם הובילו את הצבא הפורץ במעגלים, אל תוך שטחים של עמים שכנים אשר תקפו אותם, דרך מדבריות היכן שנשרים כחוישים ליקקו עצמות מלבינות. הלוחמים הגאים, שהיו רגילים לנפנף בתעווה שלהם במהירות, בעימותים דרמטיים, שקעו בייאוש. דאריוס שלח הודעה עם השליח המהיר ביותר שלו, שבקושי הצליח להעביר אותה לנחשל העצל ביותר שבסוף השיירה של הסית'יאנים: "כשליטכם, נכתב, "אני מפקד עליכם להסתובב ולהלחם!" "אם אתה שליטנו, הגיעה התשובה, שנחרטה בזיכרונות על פני סלע שהם נתקלו בו ביום שלמחרת, "לך לבכות."

ימים לאחר מכן, אחרי שכבר ויתרו על כל תקווה, הסיירים הבחינו בשורה של פרשים סית'יאנים, תוקפים קדימה אל עבר הערבה. הם הניפו בחרבותיהם בהתרגשות ושחררו צעקות בהתלהבות. כשהם נתפסו בהפתעה אבל בהקלה לאור התקווה שהם עומדים להלחם סוף סוף, הלוחמים לקחו את נשקיהם - רק על מנת להבחין, בבלבול, שהסית'יאנים אינם תוקפים את שורותיהם, אלא במידת מה את צדדיהם. כשהסתכלו יותר קרוב, הם הבינו שהפרשים רודפים אחרי ארנבת. לאור ההשפלה הזו, החיילים איימו במרד, ודאריוס נאלץ להסתובב ולעזוב את סית'יאה בתבוסה. וכך הסית'יאנים נכנסו לשערי ההיסטוריה כשבת שאינו בר-כיבוש ע"י כך שסירב להלחם.

וכשזה מגיע

לתעמולה, אל תנסה לאמר את "האמת". תחתור תחת "האמת", תיצור מרחב בו אמיתות חדשות יכולות להיווצר. תציג שאלות, לא תשובות – למרות שתזכור, לא כל השאלות מסתיימות בסימן שאלה. בשביל מהפכן, מהותה של הצהרה שוכנת בהשפעה שלה, לא בין אם היא נכונה "אובייקטיבית" – גישה כזו מבדילה אותו מפילוסופים וממזרים עצלים אחרים. שלא תבין לא נכון, אל תשקר, אל תסלף, אל תעוות ואל תנפח, רק תבין שהאמת שלך היא טובה כמו האמת של חברך, ותאפשר מרחב לאנשים אחרים לפתח אמיתות משלהם.

אנרכיזם זה פרדוקס

...אבל זה מסוג הפרדוקס שאנחנו האנרכיסטים מתענגים עליו. ממריצים אנשים לחשוב בכוחות עצמם, תופסים כוח ושליטה על מנת לבטל אותם, פותחים במלחמה כנגד מלחמות, כל אלו הם סתירות – אבל זו טקטיקה טובה לאימוץ בצביעות ברורה, אם אתה רוצה שהמורדים ידיחו אותך יחד עם שאר הסמכויות! לנפנף בדגל שחור על מנת לבטא התנגדות לדגלים נשמע חסר הגיון – אבל, להיות בצילם של כל כך הרבה דגלים עד כדי כך שאי הנפת שום דגל מתפרשת כהסכמה שבשתיקה, זה בסדר שזה יישמע חסר הגיון. עדיף דגל שחור על פני דגל לבן, בכל מקרה!

ליצור מומנטום!

אז – תיצרו מומנטום! אל תשב ללא סוף בפגישות, נפגש על מנת לדסקס על מתי אתם צריכים להפגש, כדי לדון על הדרך בה אתם צריכים לנהל את הדיון הבא. אם החברים המזוכיסטים שלך מרגישים הכרח כל יתואר לבזבז שבועות, חודשים ושנים לקטר ולהתלונן על ניסוח של מצע שאליו כולם יכולים להתחייב, ואז לבזבז שנים נוספות בריבים וויכוחים פנימיים, תן להם, אבל אל תרגיש מחוייב להצטרף אליהם רק על מנת להוכיח כמה מסור אתה למהפכה. אל תרגיש מחוייב להצטרף לשום דבר – זו המהפכה שלך!

תיצרו מומנטום! אל תדרוש שינוי – תגשים אותו במעשים שלך. כל מה שאתה יכול להשיג זה מה שאתה עושה ביחד עם השותפים שלך, וזה הרבה: זאת הדרך לשמור על כבודך בעולם מטרף, הדרך לכתוב את סיפור חיך בעצמך, וכך להראות לאחרים שגם להם יש כוח. לפעול לפי הרצונות שלך שם אותך במגע איתם – אחרת, אתה צריך להשקיע אותה אנרגיה בלדחות אותם. תדלג במורד הרחוב אם אתה שמח, תשרפ בניין אם הוא גורם לכם ולאחרים עוול. האהבה פורחת בשדה הקרב – קל יותר לשחרר את עצמך אליה אם אתה יכול לתת לה גיבוי! כשאתה חי בעצמך את המשאלות הכי כמוסות שלך, אתה תגלה שאתה מבטא את המשאלות של אחרים גם כן. תמצא לעצמך פרויקטים שיעסיקו אותך, שיישמו אותך במצבים שבהם אתה נוכח בשלמותך באותו רגע. ואל תפחד להיות בלתי מציאותי – דווקא הדברים הלא מציאותיים צריכים להתממש. אתה לא יכול ליצור מבלי לחלום. תיצרו מומנטום! אנרכיסטים לא נותנים הוראות – אנחנו נותנים רשיון. תעזור לאחרים לתת לעצמם רשות להיות, על ידי יצירת תקדימים – ותציע תמיכה, תחלוק מיומנויות, תיצור הזדמנויות לאזרחים מסביבך לבטא את הרצונות הרדיקליים שלהם כמעשים. אתה תופתע מי יילחם בשוטרים ברחובות כשהסיכויים צומחים!

אל תחתום על עצומות באנחה, תעשה פוזות למצלמות או תחכה לחלון הזדמנויות. תשתתף בתהלוכות ומסיבות רחוב, תפרוץ לבתים נטושים על מנת לתלות שלטי ענק בצדיהם, תפתח בשיחות עם זרים, תאתגר את כל מה שחשבת שאתה יודע על עצמך במיטה, תשמור על תחושה תמידית באוויר שמשוהו מתרחש. תחיה כאילו העתיד תלוי בכל מעשה שלך, והוא יהיה. אל תחכה לעצמך שתופיע – כבר הופעת. תן לעצמך רשיון להיות ותשבור את הכבלים והשרשראות: תיצרו מומנטום!

למרבה הצער, אני לא חושב שאפשר לנצח בלי הדגלים השחורים והאדומים, אבל חייבים

להשמיד אותם לאחר מכן.

-ג'ין ג'נט, פאריס, 1968

אנרכיסטים יפים חושקים בך

בימים אלו, זה יכול להיות קשה, אפילו מפחיד מאוד, להיות אנרכיסט. מאוד יכול להיות שאתה אחד מהאנשים האלו שמסתיר את האנרכיזם שלו, לפחות במצבים מסוימים, שמא אחרים (מפוזרים באותה מידה, וככל הנראה ע"י אותם דברים) יאשימו אותך שאתה אידיאליסטי מידי או "חסר אחריות" – כאילו שקבירת כדור הארץ בפסולת באופן מנומס היא אחראית!

אתה לא צריך להיות כל כך ביישן – אתה לא לבד. ישנם מיליונים מאתנו שמחכים שתזוהה את עצמך, מוכנים לאהוב ולצחוק איתך ולהאבק לצידך למען עולם טוב יותר. לך בעקבות ליבך אל המקומות בהם ניפגש. בבקשה אל תגיע מאוחר.

אוקיי, אני מעוניין. מה אני עושה עכשיו?

אין לי כוונה להיות בוטה, אבל לא שמת לב עד עכשיו? אנחנו לא מנסים לשכנע אותך להמיר את דתך או להצביע למלפפה – להפך. החלק הטוב ביותר והקשה ביותר של זה הוא לגמרי בידיים שלך.

זה מתחיל שאיכפת לך מספיק
בשביל לפעול, כשאתה עושה
את זה שוב אחרי שהם אומרים
לא, כשאתה אומר "אנחנו",
וידוע למי אתה מתכוון, וכל יום
אתה מתכוון לבן אדם אחד נוסף.

מסקנה מעוררת

ברגעים מסויימים, בעולם המטורף הזה, אנרכיה מופיעה בסיסים, לחישה של חיים במחבוא שמאותתת לנו מבפנים את זה: השעות האלה שאתה מבלה עם החברים הכי טובים שלך אחרי העבודה, השארית של פוסטר שהודבק על קיר של סמטה, הרגע בו אתה מאונן או עושה אהבה כשאתה לא זכר ולא נקבה, לא שמן ולא רזה, לא עשיר ולא עני. ברגעים אחרים, חוסר השפיות הזה זה הדבר החריג, הרסיס, ואנרכיה זה פשוט העולם בו אנחנו חיים. מאה אלף מאיתנו יכולים לייסד ציביליזציה חדשה, מאה יכולים לשנות עיר, שניים יכולים לכתוב את הסיפורים של לפני השנה שהילדים שלנו חיכו לשמוע – ולזרוע את הזרעים למיליונים שיבואו.

כאשר אחד מאיתנו מאתגר את הרמאות שמגנה על דעת הקהל או "צרכי הציבור" וזונח הכל בשביל לחיות כמו שהוא חלם, כל העולם זוכה במתנה הזו של החופש הזה. כשאנחנו ממלאים את הרחובות בשביל לרקוד ולנשוף אש, אנחנו יכולים לזכור עם גופנו שמגיע לנו ריקודים כאלו ומרחב בשביל לרקוד אותם. כאשר אתרי הנופש ישרפו וחלונות הראווה בקניון יתנפצו, בשביל הרגע בו "רכוש פרטי" הוא לא פרטי וגם לא רכוש – ואנחנו יוצרים יחסים חדשים בינינו לבין עצמנו ויקום שהוא פתאום שלנו, וחדש, שוב פעם. אם נסכן את חיינו, זה בגלל שאנחנו יודעים שרק ע"י כך שנעשה זאת אנחנו יכולים להפוך אותם לשלנו. נראה אותך בעמוד הראשון של העיתון האחרון שהחירות האלה ידפיסו אי פעם.

- נועם דגר, בלוק הכותבים השחור של קריימתי'נק.

חובר ע"י אנרכיסטים כלשהם (תורגם לעברית ונערך ע"י יואב שגיא, a.zapatista@gmail.com). ה"אנחנו" שהשתמשנו בו לאורך הטקסטים הללו זה האנחנו האנרכיסטי: זאת אומרת, זה מתייחס לכל מי שמקשר את עצמו עם האמירות שהעלנו כאן לדיון, ולא לאף אחד אחר. חומר נוסף והעתקים נוספים (באנגלית) ניתנים להשגה בחינם בכל כמות מ CrimethInc. Free Press, P.O Box 1963, Olympia, WA 98507 U.S.A

למידע נוסף, תבדקו ב www.crimethinc.com תרומות, פידבק, ומתנות אחרות יתקבלו בשמחה!

מבחר לא שלם באופן קיצוני של חומרי קריאה נוספים יכול לכלול:

1984 – ג'ורג' אורוול

המנושל – אורסולה ק. לה גוויין

בלי לוגו – נעמי קליין

Days of War, Nights of Love – CrimethInc. Ex-worker's Collective

A Language Older Than Words – Derrick Jensen

Lies My Teacher Told Me : Everything Your American History Textbook Got Wrong – James W. Loewend

Living My Life – Emma Goldman

My Dangerous Desires – A Queer Girl Dreaming Her Way Home – Amber L. Hollibaugh

A People's History Of The United States – Howard Zinn

Tearing Down the Streets – Adventures In Urban Anarchy – Jeff Ferrel

The Teenage Liberation Handbook – How To quit School and Get a Real Life and Education – Grave Illewelllyn

Unjobbing: The Adult Liberation Handbook – Michael Fogler

שוהרי האינטרנט יכולים לחקור את האתרים הבאים לכניסה לחלקים נוספים של העולם האנרכיסטי המיסתורי: <http://www.tapuz.co.il/communa/usercommuna.asp?communaid=8299> - פורום על אנרכיזם בעברית
www.salonmazel.org
www.infoshop.org
www.crimethinc.com
www.crimethinc.net
www.protest.net

